



Quin futur per al cristianisme?

Philippe Barbarin, Luc Ferry

[Fragmenta Editorial](#), 2010

El títol, com quasi sempre, és més una forma de vendre que el resum d'un contingut. En aquest cas potser seria més adequat un títol tal com "¿Quin futur per a l'home?" Perquè més enllà del futur del cristianisme i de l'Església es plantegen temes cabdals. I està bé que es faci des de dues posicions aparentment distants. Dic aparentment perquè és fàcil veure com des de la intel·ligència i de posicions d'obertura a l'altre aviat es troben els denominadors comuns.

La conversa entre Jean Luc Ferry i Philippe Barbarin (*) que va tenir lloc a la basílica de Santa Clotilde de París i que s'ha formalitzat en forma de llibre, desgrana alguns temes importants, més enllà de fer una avaluació global de l'estat del cristianisme a la veïna França. Us n'ofereixo alguns, potser els que per a mi han estat més punyents.

La missió de l'Església avui. "És molt senzill, i és el nucli mateix de la seva missió, invariable, sempre tan útil i engrescadora: mostrar el rostre de Crist i continuar sembrant la joia de l'Evangeli, és a dir, servint l'home, l'home tot sencer."

El cristianisme tranquil no existeix. "Mai en cap època no ha existit una situació de cristiandat; el cristianisme tranquil no existeix. Aquell que es pren seriosament de debò la seva situació com a cristià destorba a tothom, perquè obre un futur difícil i exigent, tant per als seus veïns com per a ell mateix."

L'estructuració profunda de les persones. "Jo no em dedico a omplir les esglésies de la diòcesi de Lió, perquè no serveix de res: la primera cosa que cal fer és omplir els cors d'amor, i la font d'aquest amor és en Déu.... Mentre no donem a Déu el seu lloc en l'interior de casa nostra, en el ritme de la vida personal o familiar, per mitjà de gestos senzills que es quedaran gravats a la nostra memòria, res no progressarà. Des d'aquest punt de vista, admiro els jueus, perquè han conservat una "litúrgia domèstica" que, en certs aspectes, els envejo. Quan s'entra a cas d'una família jueva un divendres al vespre, hom sap que s'entra en el dia del Senyor, mentre que quan s'entra a casa d'una família cristiana el dissabte al vespre, no s'hi veu res d'especial."

L'espiritualitat, un patrimoni comú de laics i creients. "Quan un no creient afirma que no és possible que Jesús hagi ressuscitat, jo el respecto. Si hi afegeix que, per ell, l'espiritualitat és vital i essencial, l'animo a viure-la i fins i tot a dir-ho als qui l'envolten. Perquè és bo que sentim en la nostra societat aquest testimoni, fort i clar: la qualitat de la nostra vida humana no depèn només de la salut del nostre cos o de l'èxit de la nostra vida professional. L'home és també –i en primer lloc– un misteri d'amor, d'acollida, i de donació."

La dimensió espiritual en l'educació. "Els pares s'ocupen atentament de la salut i dels estudis dels seus fills. ¿I de la seva dimensió espiritual? Aquí constatem un gran silenci i, al meu parer, aquest oblit constitueix una greu mutilació de la nostra humanitat... La nostra capacitat d'estimar i, mes encara, de deixar-nos estimar per ser, després, capaços de servir els altres, al llarg d'una vida, és essencial. ¿Qui parlarà d'aquest àmbit immens que atorga a l'ésser humà l'equilibri i la bellesa interior, que són la principal font del seu goig? Quan els jueus i els musulmans transmeten aquest ensenyament als seus fills, en el si del testimoni de la seva fe; quan un defensor d'una espiritualitat laica declara que aquest punt és essencial en el seu projecte pedagògic, perquè si no, tot anirà de gairell en una societat fascinada pels diners o pels èxits, són molt feliç."

Transmissió i educació. "Una educació reeixida és, per a nosaltres, els europeus, cristiana, jueva i grega. Dimensió cristiana, perquè sense l'amor no hi ha educació sòlida. Dimensió jueva, amb la llei: sense llei, el nen no entra en la dimensió de la cultura, en la dimensió de la humanitat com a col·lectivitat, en la civilitat. Dimensió grega, la dimensió de les obres, sense la qual l'infant està perdut, especialment avui dia. No podem desconnectar el problema actual de la transmissió de la dificultat principal inherent a la societat de consum en la qual vivim. En estat pur, el consum posseeix la mateixa estructura que l'addicció.... Si observéssim de prop els mecanismes de consum, veuríem que és necessari que els valors tradicionals, culturals, espirituals i morals es desconstrueixin per tal que puguem entrar en l'era del consum. Perquè són aquests valors el qui frenen el consum. És una lògica de la liquidació. Cal que res no resisteixi la lògica del desig. Això és el que fa tan increïblement difícil la transmissió avui dia. Els únics veritables antidòts són l'amor, la llei i les obres. No l'esperit crític, que és omnipresent....El que cal és formar microcosmos en els quals puguem fer-hi estada i que ens

allunyïn prou de la lògica de la síndrome d'abstinència i de l'addicció, perquè puguem contemplar aquest univers des d'un altre ordre: Amor, Llei i Obres. Vet aquí on es juga la gran qüestió de la transmissió, no en l'esperit crític."

(* Jean Luc Ferry (1951). Filòsof i exministre francès de Joventut, Educació i Recerca (2002-2004).

Philippe Barbarin (1950). Cardenal, Arquebisbe de Lió i primat de les Gàl·lies.